

Hanneke en Martin

Eerste druk, november 2012

© 2012 Mark Weghorst

Coverfoto: Fragment van "Etude bianco", acryl en karton op doek, Mark Weghorst

Portretfoto: Nina Weghorst

ISBN: 978-90-484-2739-0

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

MARK WEGHORST
HANNEKE
EN
MARTIN

DORST

Baby

bulkt een boertje

Net gevoed door

mama's borst

Als ik dat zie

Bekruipt mij even

Een gevoel van

Grote Dorst

Proloog

Er was Hamar. Hamar was misschien 11 jaar oud. Het was nog een jongen. Hamar was alleen. Erg alleen. Hamar liep in een bos bij O. De bossen bij O. zijn befaamd om hun bosachtigheid. Er zijn weinig bossen die nog bosachtig zijn. De meeste bossen zijn dermate aange-raakt door mensenhanden dat er nog maar weinig bosachtigs over is. Dit bos wel. Het was in alles bosachtig. Het was een bos om te ver-dwalen. Hij was verdwaald. Hamar was in zijn bewondering voor de bosachtigheid van de omgeving van O. de groep kwijtgeraakt.

Hamar was met zijn klas op kamp. In de bossen bij O. Althans, de groep was op kamp. Hij kwam alleen overdag. Hamar had heimwee. Hamar had weemoed zonder te weten waarnaar. Hamar voelde zich alleen. Alleen in de groep, maar ook alleen thuis. Dus zijn vertrek 's avonds bij het kampvuur was niet echt een oplossing.

Nu liep Hamar daar, alleen in dat bos. Hamar voelde zich niet alleni-ger dan wanneer hij bij de groep was. Hij vertrouwde op de onderwij-zers die hem vast weer zouden vinden. Als ze hem niet zouden vinden zou Hamar nog niet angstig worden. Hij zou hooguit van de honger kunnen doodgaan, maar dat zou niet gebeuren.

Hamar had voor een jongen van die leeftijd een groot inzicht. Hij had het inzicht dat hij in dit bos, dat groot leek maar het niet was, niet zou zoekraken. In Nederland en dus ook in O. waren de bossen niet zo uitgestrekt dat hij er echt zou kunnen verdwalen. Hamar zou even kwijt zijn. Misschien hooguit een paar uur. Dan zou hij weer ge-vonden worden. Hij had gelezen over bossen in Canada waar mensen

echt konden verdwalen. Hamar kon zich verliezen in verhalen over verdwalen. Hamar kon helemaal opgaan in deze verhalen. Zolang het verhalen waren.

Nu was hij zelf verdwaald. Hamar was kwijt. Hamar was eventjes buiten de groep. Echt buiten de groep zoals hij zich al het hele kamp had gevoeld. Iedereen bleef slapen op het kamp. Hamar niet. Hamar had heimwee. Dat maakt niet dat je er erg bij hoort. Hamar vond het niet erg. Hamar had geen moeite met zijn schittering door afwezigheid. Hamar zou het nachtelijk stratego gaan missen was hem motiverend verteld. Er was geprobeerd hem te motiveren om toch te blijven. Het was niet gelukt. Omdat ze niet luisterden. Hij wilde niet naar huis. Hij wilde niet op kamp. Hij was gewoon alleen. Hamar had geprobeerd het uit te leggen, maar hij was al snel gaan huilen. Ook dat vond hij niet erg. Zijn alleen zijn maakte hem nu eenmaal soms verdrietig. Hamar had het niet goed kunnen uitleggen.

Hamar had niet kunnen uitleggen dat hij overal alleen was. Dat het niet erg, alleen soms vervelend was. Vervelend voor jongens van zijn leeftijd. Jongens van zijn leeftijd vinden slapen in een bos spannend, vinden levend stratego op een middernachtelijk uur spannend. Hamar vond het wel leuk, maar niet bijzonder.

Zo liep Hamar in het bos bij O. De wetenschap dat hij snel weer gevonden zou worden deed hem goed. Het deed hem goed dat er naar hem gezocht zou worden. Hamar zou op zijn minst gemist worden als de versnaperingen uitgedeeld zouden worden. Er zou een pakketje overblijven en dan zouden de onderwijzers zich afvragen of ze er misschien ook teveel hadden gemaakt. Ze zouden de pakketjes gaan tellen, hertellen en daarna pas de kinderen tellen. Dan zouden ze iemand missen. Iemand zou op het idee komen dat Hamar gemist werd. Hamar hoopte dat dat S. zou zijn. Hamar vond S. leuk en hij dacht zeker te weten dat S. hem ook leuk vond. Ze keek vaak lief. Ze keek naar hem liever dan naar anderen. Dat dacht Hamar zeker te weten.

En dan zouden ze gaan zoeken. Ze zouden koortsachtig gaan zoeken. Het staat niet goed op het curriculum vitae van onderwijzers dat ze ooit een leerling waren kwijtgeraakt. Dus zouden ze gaan zoeken om die potentiële smet voortijdig te wissen. Met koorts over hun cv zouden ze gaan zoeken. Het zou niet lang duren.

Hamar liep in het bos en stuitte op een bron. Hij wist dat het een bron was. Het was hem verteld bij een eerdere tocht door het bos. Als je niet zou weten dat het een bron was dan zou je denken dat het een meertje was. Er waren meer van deze bronnen. Op de bordjes bij de ingang naar het bos stonden aanwijsborden met de tekst “naar de bronnen”. Ze waren er met de groep al vaker geweest.

Hamar was gefascineerd geweest door de bronnen. Midden in een bos een plek waar het water aan de oppervlakte kwam. Een plek waar de aarde zich zijn water bewust wordt, had de onderwijzer pathetisch gezegd. De onderwijzer had gedronken uit de bron. Hij had met zijn handen een kommetje gemaakt en had laten zien dat je het water kon drinken. De groep, opgevoed met de boodschap dat je niet van de grond mocht eten was hem gevolgd. Hamar was hem gevolgd. Ze hadden zich allemaal gelaafd aan het heldere water uit de bron.

Hamar liep het pad dat om de bron liep. Het pad liep tussen twee bronnen door toen Hamar plotseling op iets stuitte. Hij hield stil en keek naar het pad voor zich. Het was hem niet eerder opgevallen, maar voor zich onttrok zich iets prachtigs. Hij wist niet dat dit later zou kunnen worden uitgelegd als een natuurhistorische sensatie. Hamar had zo'n natuurhistorische sensatie en wist nu hoe dat voelde.

Voor zich op het pad liep een stroom. Een stroom die het water van de ene, hogergelegen bron over het pad naar de lagergelegen bron leidde. Omdat er een pad liep waren er in de stroom stapstenen gelegd. Hamar overzag dit en werd vervuld met bewondering. Het water speelde om de stenen en nam een paar blaadjes mee. Het zonlicht speelde met het kolkende water en waar het snelstromende water de bron binnenstroomde ontstonden draaikolken. Hamar ging op zijn hurken zitten en hield zijn hand in het water. Het water voelde koud

aan en leek het helderste water dat hij ooit gezien had. Hamar maakte een kommetje met zijn handen en dronk het water uit de stroom. Hamar waste zijn gezicht met het koele water uit de stroom. Hamar koelde zijn polsen en bleef een tijd gefascineerd en vol bewondering naar de kolkende stroom zitten kijken.

Hamar voelde zich niet alleen. Deze sensatie had zijn gevoel van alleen zijn helemaal weggevaagd. Hamar voelde zich verrukt. Verrukt over wat hij zag. Hij stapte voorzichtig op de stapstenen en zocht zich een weg naar de overkant van de kolkende stroom. Terwijl hij verder liep keek Hamar nog een aantal keren om. Het zonlicht leek de kolkende stroom uit de omgeving te tillen en honderdmaal uit te vergroten. Hamar leek bij deze sensatie kleiner dan hij ooit voor mogelijk had gehouden.

Hamar liep een tijd verder en zag op een zeker moment in de verte de tenten van zijn kamp. In het kamp waren de voorbereidingen voor het eten in volle gang. Zijn klasgenoten speelden in de omgeving van de tenten. Iedereen was druk. De onderwijzers waren druk, de klasgenoten waren druk, S. was druk. Wel lachte ze lief toen ze hem zag. Hamar was nog niet gemist.